

Sygn. akt IV Kz 112/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu IV Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

Sędziowie: SSO Robert Zdych

SSO Ewa Kilczewska

Protokolant: Bernadetta Kuśnierz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej – T. F.

w sprawie przeciwko **M. W.**

oskarżonemu o czyn z art. 207 § 1 kk i inne

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt VII K 580/12

w przedmiocie dalszego stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

zażalenia obrońcy oskarżonego nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt VII K 580/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków przedłużył stosowanie wobec oskarżonego M. W. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 24 kwietnia 2013 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając naruszenie art. 253 § 1 kpk poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania jest konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania i zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniać do składania fałszywych zeznań albo w inny sposób utrudniał postępowanie karne, podczas gdy w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale brak jest jakichkolwiek dowodów, które mogłyby taką tezę potwierdzać.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i orzeczenie wobec oskarżonego zakazu opuszczania kraju oraz dozoru Policji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego o istnieniu podstaw do zastosowania wobec jego osoby środków zapobiegawczych w postaci dozoru Policji i zakazu opuszczania kraju. Zwłaszcza ten drugi środek w dobie możliwości swobodnego przemieszczania się w granicach Unii Europejskiej nie spełniłby swojej funkcji.

W ocenie Sądu Okręgowego na obecnym etapie postępowania stosowanie tymczasowego aresztowania jest w pełni zasadne.

Przede wszystkim w pierwszym rzędzie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy orzekając o przedłużeniu stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania nie argumentował swojej decyzji w tym względzie poprzez odwołanie się do przesłanki matactwa procesowego, a zatem podnoszone w tym względzie zarzuty obrońcy oraz przedstawiona na ich uzasadnienie argumentacja nie stanowiła przedmiotu analizy przez Sąd Odwoławczy. Wydając postanowienie o zaskarżonej treści Sąd meriti przywoływał natomiast przesłankę surowości grożącej oskarżonemu kary oraz obawę ukrywania się M. W. przed wymiarem sprawiedliwości, takiego zaś toku myślenia trudno nie zaakceptować.

Nie podlega dyskusji fakt, iż zarzuty stawiane M. W. są bardzo poważne. Oskarżonemu zarzuca się bowiem popełnienie m.in. czynu kwalifikowanego z art. 199 § 1 i 2 kk i art. 200 § 1 kk i art. 201 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a zagrożonego surową karą pozbawienia wolności (do lat 12). Powyższa okoliczność w połączeniu z charakterem zarzucanych oskarżonemu czynów, cechujących się szczególnie wysokim stopniem społecznej szkodliwości, pozwala wnioskować, że orzeczenie względem M. W. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest wysoce prawdopodobne. Nawet dotychczasowa niekaralność oskarżonego nie wyklucza orzeczenia tego typu, co też słusznie skonstatował Sąd Rejonowy.

Grożąca oskarżonemu surowa kara czyni z kolei w pełni realną obawę podjęcia przez M. W. prób utrudniania postępowania karnego, w szczególności zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony świadomy grożących mu konsekwencji będzie uchylał się przed wymiarem sprawiedliwości. Biorąc nadto pod uwagę fakt, że zgromadzony dotychczas w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, w tym przede wszystkim zeznań pokrzywdzonych, wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez M. W. zarzucanych mu czynów, to uznać należy, że spełniona została tak ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych wyrażona w treści art. 249 § 1 kpk, jak i szczególne przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania określone w art. 258 § 2 kpk.

Reasumując, zdaniem Sądu Odwoławczego podzielić należy pogląd Sądu Rejonowego, iż w obecnej fazie postępowania jedynie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania skutecznie zabezpieczy prawidłowy jego tok.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.